De Amerikaanse politisering van de mensenrechten

Volledige tekst: De Amerikaanse politisering van de mensenrechten erodeert de fundamenten van het bestuur van de mensenrechten

Bron:Xinhua 27-12-2021

BEIJING, 27 december 2021 (Xinhua)

De China Society for Human Rights Studies heeft maandag een rapport uitgebracht met de titel 'Amerikaanse politisering van de mensenrechten erodeert de fundamenten van het bestuur van de mensenrechten.' Hieronder vindt u de volledige tekst:

De Amerikaanse politisering van de mensenrechten erodeert de fundamenten van het bestuur van de mensenrechten

De Chinese Vereniging voor Mensenrechtenstudies

december 2021

Sinds het einde van de Tweede Wereldoorlog hebben de mondiale mensenrechtenpraktijk en herhaaldelijk bewezen dat het verwerpen van de politiek georiënteerde mentaliteit en het bespreken en bevorderen van de mensenrechten op een gelijkwaardige en rationele basis een belangrijke voorwaarde is voor de internationale gemeenschap om mensenrechtenkwesties op de juiste manier te behandelen en uitwisseling en uitwisseling te bewerkstelligen. samenwerking op dit gebied. Om deze reden kunnen maatregelen die met opzet worden genomen om mensenrechtenkwesties te politiseren fataal blijken te zijn voor het mondiale bestuur van de mensenrechten. Dit is een fundamentele consensus geworden die de internationale gemeenschap over de mensenrechten heeft bereikt. De term ‘politisering van de mensenrechten’ verwi jst naar de neiging en het proces waarmee actoren in de internationale betrekkingen, vanuit bepaalde politieke motieven, mensenrechtenkwesties behandelen in een houding van politiek utilitarisme om bepaalde politieke belangen te verwezenlijken. De politisering van de mensenrechten kent de volgende manifestatiepatronen:

1. Mensenrechtenkwesties worden eerder op selectieve dan op universele wijze behandeld;

2. De omstandigheden op het gebied van de mensenrechten worden met dubbele maatstaven beoordeeld in plaats van met objectieve maatstaven;

3. Verschillen in mensenrechtenvraagstukken worden aangepakt door middel van confrontatie in plaats van dialoog; en

4. meningsverschillen over mensenrechtenkwesties worden opgelost door middel van unilaterale dwang in plaats van door multilaterale samenwerking.

De Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties (UNHRC) pleit voor de niet-politisering van de mensenrechten en een universele en objectieve houding ten aanzien van mensenrechtenkwesties. De UNHRC steunt het multilateralisme en roept op tot het uitbannen van de politisering van de mensenrechten door middel van een constructieve dialoog en internationale solidariteit en samenwerking. Resolutie 60/251 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (AVVN) onderstreept "het belang van het waarborgen van universaliteit, objectiviteit en niet-

selectiviteit bij het overwegen van mensenrechtenkwesties, en het elimineren van dubbele normen en politisering." Resolutie 5/1 van de UNHRC eist dat "de universele periodieke do orlichting moet worden uitgevoerd op een objectieve, transparante, niet-selectieve, constructieve, niet-confronterende en niet-gepolitiseerde manier", en dat "de beginselen van objectiviteit, niet-selectiviteit, en de eliminatie van dubbele normen en politisering moet van toepassing zijn." Bovendien zal een mededeling... toelaatbaar zijn, op voorwaarde dat deze "niet duidelijk politiek gemotiveerd" is en "geen toevlucht neemt tot politiek gemotiveerde standpunten die in strijd zijn met de bepalingen van het Handvest van de Verenigde Naties." Resolutie 47/9 van de UNHRC benadrukt dat "de mensenrechtendialoog constructief moet zijn en gebaseerd moet zijn op de principes van universaliteit, ondeelbaarheid, objectiviteit, niet-selectiviteit, niet-politisering, wederzijds respect en gelijke behandeling." Om hun politieke belangen en mondiale hegemonie in stand te houden, hebben de Verenigde Staten echter schaamteloos hun toevlucht genomen tot politisering van de mensenrechten in de internationale gemeenschap door middel van onder meer het hanteren van selectieve en dubbele normen en het opleggen van unilaterale dwang. Haar gedrag heeft de fundamenten die ten grondslag liggen aan het mondiale mensenrechtenbeleid ernstig uitgehold, de internationale ontwikkeling van de mensenrechtenzaak ernstig bedreigd en schandalig destructieve gevolgenveroorzaakt.

I. Het historische proces van de Amerikaanse politisering van de mensenrechten

Over het algemeen kan de Amerikaanse politisering van de mensenrechten in drie fasen worden verdeeld. De eerste fase dateert van vóór de jaren zeventig, toen de VS de internationale mensenrechtennormen tot op zekere hoogte overnamen, maar deze nog steeds afkeurden of zelfs verwierpen. De tweede fase liep van de jaren zeventig tot het einde van de Koude Oorlog, toen de VS de 'mensenrechtendiplomatie' propageerden en de mensenrechten gebruikten als politiek instrument om de voormalige Sovjet-Unie aan te vallen. De derde fase begon vanaf het einde van de Koude Oorlog en heeft sindsdien geduurd, waarin de VS willekeurig aan andere landen hun eigen mensenrechtenwaarden als 'zachte macht' heeft opgelegd en landen met verschillende politieke systemen heeft onderdrukt in een poging hun mensenrechten in stand te houden. Dominante status van de VS in de wereld.

I. Periode I: De VS hebben de internationale mensenrechten afgewezen en verworpen

Terwijl de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (UVRM) in de maak was, sprak de Amerikaanse regering mondelinge steun uit en benadrukte zij dat deze niet meer zou moeten zijn dan een inspirerend document zonder bindende kracht. Het drong erop aan de artikelen over de mensenrechten zo dubbelzinnig mogelijk te maken en maakte krachtig bezwaar tegen het initiatief van sommige landen en organisaties om deze artikelen en de verplichtingen die elke lidstaat moet

dragen, in detail te beschrijven. Nadat de UVRM was aangenomen, zei de Amerikaanse vertegenwoordiger dat slechts één artikel – artikel 22 – van toepassing is op de VS, en dat slechts één zin in artikel 22 enige waarde heeft, namelijk dat de vraag of de UVRM in praktijk kan worden gebracht afhangt van 'de organisatie'. en middelen van elke staat."
Na 1953 veranderde de houding van Amerika ten opzichte van internationaal erkende mensenrechten van onwil en onwil om steun te verlenen, naar regelrechte onverschilligheid. Kort nadat hij aan de macht kwam, kondigde Eisenhower aan dat zijn regering afstand zou houden van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en beweerde dat het binnenlandse en buitenlandse beleid niet gebonden zou zijn aan verplichtingen op het gebied van de mensenrechten. De VN keurden in 1960 de Verklaring over het verlenen van onafhankelijkheid aan koloniale landen en volkeren goed en andere maatregelen die morele steun en politieke legitimiteit verleenden aan antikolonistische krachten, waar de VS tegen stemden of zich eenvoudigweg onthielden. Hetzelfde gebeurde met veel andere mensenrechtenverdragen. De VS waren dubbelzinnig over de inspanningen van de VN om de strijd van Zuid-Afrika tegen het apartheidssysteem in de jaren zestig te steunen, omdat dat in strijd was met hun strategische langetermijnbelangen in het land. Aan het begin van de Koude Oorlog beschouwden de Verenigde Staten, uit overwegingen van de nationale veiligheid, de democratiserende Guatemalteekse regering van Árbenz als de uitbreiding van de communistische Sovjet-troepen in het land, en wierpen ze uiteindelijk de democratisch gekozen regering van Guatemala omver via twee geheime operaties. en de combinatie van diplomatieke druk en psychologische oorlogsvoering. Dit werd een gebruikelijk patroon voor de Verenigde Staten om zich te bemoeien met de interne aangelegenheden van Latijns-Amerikaanse landen.

(II) Periode II: "Mensenrechtendiplomatie" werd opgenomen in de A merikaanse politieke strategie

Het Amerikaanse Congres begon de mensenrechten halverwege de jaren zeventig als een belangrijk onderwerp in het multilaterale buitenlandse beleid te beschouwen, waarbij mensenrechten werden gekoppeld aan veiligheidshulp, economische hulp en de stemmen van de VS in internationale financiële instellingen. Nadat Jimmy Carter in 1977 tot president van de VS werd gekozen, bracht hij formeel de slogan 'mensenrechtendiplomatie' naar voren en noemde de mensenrechten de 'hoeksteen' en 'ziel' van het Amerikaanse buitenlandse beleid. In zijn boek Ideal Illusions: How the US Government Co-opted Human Rights zei de Amerikaanse historicus en wetenschapper op het gebied van de buitenlandse betrekkingen James Peck dat Washington graag een nieuw ideologisch wapen wilde vinden in de Koude Oorlog en dat de mensenrechten juist van pas kwamen. Volgens Peck geldt: hoe meer een land iets benadrukt, hoe meer het het wil verbergen. De VS hebben verschrikkelijke wreedheden begaan in Vietnam, van het vernietigen van gewassen en bossen en de gedwongen verplaatsing van mensen tot het bombarderen van burgers en de uitvoering van het Phoenix-programma. Het steunde de militaire tirannie in Chili, Guatemala, de Filippijnen en Angola, en de CIA voerde geheime infiltratie uit in Europese en Aziatische landen. Hoe meer deze schandalige feiten aan het licht werden gebracht en bekritiseerd, des te harder riepen Amerikaanse politici om hun mensenrechtenconcepten om het Amerikaanse nationale imago te vergoelijken.

In de jaren tachtig was het mensenrechtenbeleid van de regering-Reagan gebaseerd op het Amerikaanse 'exceptionalisme' en het beleid van de Koude Oorlog. De voorstanders van het exceptionisme beweerden dat de VS de waarheid over de mensenrechten tijdens de Verlichting hadden begrepen en deze in de vroege fase van de Amerikaanse Revolutie hadden

geïmplementeerd. Daarom moet naar de VS worden gekeken als model voor zijn verplichtingen op het gebied van burgerrechten en politieke rechten, en er waren geen internationale mensenrechtennormen nodig. De regering-Reagan bekritiseerde de regering-Carter omdat zij 'naïef' was op het gebied van mensenrechtenkwesties en probeerde deze terug te brengen op het spoor van de Koude Oorlog. Bij de VN beschuldigde de regering-Reagan de communistische landen openlijk van het schenden van de mensenrechten, terwijl ze partij kozen voor bondgenoten als Chili, Argentinië en Guatemala. Door de mensenrechten expliciet te gebruiken als instrument om te concurreren met de Sovjet-Unie en haar bondgenoten, eiste het dat de VN prioriteit zouden geven aan de discussie over de schending van de mensenrechten door het communistische regime, vooral de mensenrechtenkwesties in Cuba, terwijl ze een oogje dichtknepen voor de mensenrechtenkwesties in veel andere landen. De VS stonden ook voortdurend passief tegenover het VN-Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing.

(III) Periode III: de VS ramden hun visie op de mensenrechten door de strot van andere landen

Na het einde van de Koude Oorlog groeide in de VS een onverklaarbaar gevoel van superioriteit over zijn politieke systeem en een institutionele arrogantie en vooroordelen jegens landen die een ander politiek systeem implementeerden, in de overtuiging dat alleen het Amerikaanse systeem redelijk en universeel was. President Bush heeft de mensenrechten opnieuw centraal gesteld in het Amerikaanse buitenlandse beleid. Toen president Clinton op 29 augustus 1996 een toespraak hield op de Democratische Nationale Conventie in Chicago, zei hij: 'Ik wil een brug slaan naar de 21e eeuw die ervoor zorgt dat we nog steeds de natie zijn met de sterkste verdediging ter wereld, dat ons buitenlands beleid bevordert nog steeds de waarden van onze Amerikaanse gemeenschap in de gemeenschap van naties." Met zulke institutionele arrogantie hebben de VS op flagrante wijze een mondiale democratische beweging afgedwongen, waarbij zij rigoureuze aanvallen op de publieke opinie lanceren en elk niet-westers politiek systeem onderdrukken en relevante landen als 'ondemocratisch', 'autocratisch' en zelfs 'schurkenstaten' bestempelen. ."
Na de aanslagen van 11 september en de Amerikaanse inzet van strijdkrachten in Afghanistan en de invasie van Irak hebben de VS zichzelf tot voornaamste schender van de mensenrechten van andere landen gemaakt. In naam van de terrorismebestrijding heeft het Amerikaanse ministerie van Justitie de internationale mensenrechtenwetgeving ontkend. Marteling, moord en andere acties die de mensenrechten ernstig schonden, kwamen de een na de ander naar voren en kregen brede kritiek in de internationale gemeenschap. De Amerikaanse National Security Agency heeft op grond van de nationale veiligheid een campagne in gang gezet die gericht was op buitenlandse inlichtingen, waarbij zij de persoonlijke informatie van buitenlandse politieke figuren en Amerikaanse burgers afluisterde en verzamelde en hun privacy schond, wat tot wijdverbreide verontwaardiging leidde.

II. De diepgewortelde reden en manifestaties van de Amerikaanse politisering van de mensenrechten

Het historische traject van Amerika's houding ten opzichte van de mensenrechten geeft aan dat het land de mensenrechten altijd heeft gezien als een instrument voor politieke strijd, zowel toen het het onderwerp in een vroeg stadium afkeurde en verwierp, als toen het later het stokje van de

mensenrechten hanteerde. Haar houding hangt af van de mate waarin de mensenrechten haar politieke strategie kunnen dienen.

(I) Diepgewortelde reden voor de Amerikaanse politisering van de mensenrechten

De diepgewortelde reden voor de Amerikaanse politisering van de mensenrechten is het fundamentele conflict tussen internationale mensenrechtennormen en Amerika's eigen mensenrechtensituatie en zijn mondiale strategie. Om te beginnen worden de VS geteisterd door ernstige mensenrechtenkwesties, waaronder rassendiscriminatie, wapenmisbruik, gewelddadige handhaving van de wet en sociale polarisatie. Aan de andere kant zijn de Amerikaanse bondgenoten in de internationale gemeenschap ook ernstige schenders van de mensenrechten, volgens de normen die de VS hebben uitgesproken. Bovendien hebben de VS, om hun mondiale hegemonie te behouden, voortdurend agressieve oorlogen gevoerd, zich bemoeid met de interne aangelegenheden van andere staten en hun soevereiniteit geschonden, wat allemaal in strijd is met de beginselen van de mensenrechten. Het is zonneklaar dat de VS de mensenrechten waarover zij zo schreeuwen niet in de praktijk kunnen brengen, laat staan in lijn blijven met de internationalemensenrechtennormen. Wanneer de hele internationale gemeenschap gezamenlijke inspanningen levert om van de mensenrechten de gemeenschappelijke morele standaard in het mondiale bestuur te maken, hebben de VS, om hun 'zachte macht' te versterken, geen andere keuze dan de algemene trend te volgen en deze te gebruiken als een spandoek om hun 'zachte macht' te verdoezelen. En haar rapport over mensenrechtenschendingen opmaken. Het fundamentele conflict tussen deze internationale normen en de Amerikaanse mondiale strategie blijft echter bestaan, en de VS zouden onvermijdelijk de beginselen van de mensenrechten op een sterk gepolitiseerde manier gebruiken.

(II) De Amerikaanse politisering van de mensenrechten blijkt uit drie manifestaties

Gezien het conflict tussen hun mondiale strategie en de internationale mensenrechtennormen geven de VS deze laatste op om hun hegemonie te verdedigen, of passen ze deze selectief toe om hun politieke belangen te dienen, of gebruiken ze ze eenvoudigweg als excuus om landen die hun politieke belangen bedreigen te bestempel en als 'mensenrechtenschenders', waardoor de schending van hun soevereiniteit wordt verhuld met een morele sluier.

1. Het negeren van het basisconcept van de mensenrechten om politieke belangen na te streven

De 'Dulles-doctrine' die de VS in de jaren vijft ig naar voren brachten, bracht het idee voort dat de concurrentie met de Sovjet-Unie bijdroeg aan de mensenrechten. Dulles zag de VN als het beste podium om Amerika's communistische rivalen te veroordelen, de regering-Eisenhower besteedde meer aandacht aan 'moreel anti-communisme' dan aan internationaal erkende mensenrechten, en de regeringen Kennedy en Johnson zetten anticommunisme bovenaan hun agenda en mensenrechtenkwestie op de derde plaats. Robert M. Gates, voormalig directeur van de Central Intelligence Agency en minister van Defensie, schreef dat president Carter een ideologische oorlog tegen de Sovjet-Unie lanceerde met vastberadenheid en kracht die nog nooit eerder bij eerdere presidenten van de Verenigde Staten was gezien, door de legitimiteit van de Sovjetregering aan te vallen. en het volledig steunen van elke dissident in het land.

2. Het hanteren van dubbele normen op het gebied van de mensenrechten, met discriminatie tussen Amerikaanse politieke vrienden en vijanden Bij het bevorderen van mensenrechtendiplomatie en het behandelen van mensenrechtenzaken houden de VS zich niet aan de uniforme internationale normen en garanderen zij de mensenrechten niet vanuit een rechtvaardig en objectief perspectief. Het hanteert altijd dubbele of zelfs meerdere normen.In de eerste plaats handhaaft zij één reeks normen voor haar eigen mensenrechtenkwesties en een andere reeks normen voor die in andere landen. De VS knijpen een oogje dicht voor de talloze systematische mensenrechtenschendingen in eigen land en noemen deze kwesties, zoals werkloosheid, armoede, dakloosheid, toegestane wapenwetten, geweld, misdaad, racisme en de mensenrechtenkwesties van immigranten nooit in hun jaarlijkse landrapporten. Over mensenrechtenpraktijken, terwijl ze altijd op neerbuigende wijze met de vinger naar andere landen wijzen. Ten tweede handhaaft het één reeks normen voor zijn bondgenoten of bevriende staten en een andere reeks normen voor landen die een andere ideologie, een ander politiek en sociaal systeem en daarmee gepaard gaande belangenconflicten hebben. In de Mensenrechtenmemo die de regering-Reagan aan het Congres heeft voorgelegd, heeft de regering-Reagan de 'actieve' en 'passieve' mensenrechtennormen vastgelegd, waarbij de eerstgenoemde van toepassing zijn op de socialistische landen in Oost-Europa, met de zwaarste straffen voor hun mensenrechtenschendingen. handelingen, terwijl laatstgenoemde van toepassing was op de bondgenoten van Amerika, ongeacht hoe ernstig de overtreding was. De jaarlijkse landenrapporten over de mensenrechten die de VS publiceren, overdrijven de mensenrechtenomstandigheden in ontwikkelingslanden, socialistische landen en andere 'onvriendelijke' landen, maar bagatelliseren of verdoezelen dergelijke kwesties bij hun bondgenoten.Ten derde hanteren de VS in verschillende perioden verschillende mensenrechtennormen voor een land. Als een land op een gegeven moment een beleid voert dat de belangen van de Amerikaanse regering verraadt, kan de 'mensenrechtenkwestie' worden gebruikt om dat land te bekritiseren, te bedreigen of te bestraffen; als het land toegeeft aan de belangen van de Amerikaanse regering, zal de "mensenrechtenkwestie" minder belangrijk zijn en zullen er prikkels worden toegepast. Ten vierde nemen de VS in verschillende perioden een andere houding aan ten aanzien van verschillende mensenrechtenkwesties. Na het einde van de Tweede Wereldoorlog stonden de VS tamelijk onverschillig tegenover de mensenrechten en veranderden zij hun standpunt pas, vooral na wat er in 1956 in Hongarije gebeurde. Uit rapporten van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties bleek dat de VS steun begonnen te aanvaarden. positie omdat het geloofde dat het opzetten van een internationaal systeem voor vluchtelingen een krachtig wapen zou zijn in de strijd tussen het Oosten en het Westen. Ten vijfde nemen de VS een andere houding aan ten opzichte van verschillende soorten rechten. Verankerd in hun eigen economische en politieke systeem, hebben de VS één houding ten opzichte van economische, sociale en culturele rechten en een andere ten opzichte van burgerrechten en politiek, één houding ten opzichte van vrijheid en een andere houding ten opzichte van het recht op bestaan en ontwikkeling – waarbij de nadruk wordt gelegd op het eerste, maar bagatelliseert of dit laatste ontkennen. Ongeacht hoeveel vormen deze selectieve en dubbele standaarden aannemen, hun uiteindelijke doel is om de mensenrechten de mondiale hegemonie van Amerika te laten dienen en de ontwikkeling van socialistische landen te beteugelen. Zoals Zbigniew Brzezinski, voormalig nationaal veiligheidsadviseur van de voormalige Amerikaanse president Jimmy Carter, in zijn boek The GrandFailure: The Birth and Death of Communism in the Twentieth Century verkondigde dat mensenrechten een voorzienende strategische keuze zijn die de transitie van communistische landen zal stimuleren democratieën en het verval van het communisme versnellen.

3. De VS hanteren het stokje van de mensenrechten in strijd met de soevereiniteit van andere landen

De VS combineren economische, politieke en militaire benaderingen met mensenrechten om hun doel van mensenrechtendiplomatie te bereiken. Aan de ene kant koppelt het mensenrechten aan economische hulp; landen die de hulp aanvaarden, moeten ook de mensenrechtennormen aanvaarden. Aan de andere kant onderneemt het gewapende acties tegen de landen die zich verzetten tegen zijn mensenrechtendiplomatie om zijn doel na te streven.
Alle Amerikaanse regeringen hebben het handhaven van de hegemonie van Amerika en het voorkomen van de opkomst van een groot land in de Aziatische en Stille Oceaan dat het land zou bedreigen, tot hun strategische kern gemaakt. China is om realistische redenen het belangrijkste doelwit geworden, waarbij ‘mensenrechten’ een nuttige kaart zijn om d e opkomst ervan in bedwang te houden. Volgens James Peck, een wetenschapper aan de New York University, gelooft de anti-Chinese factie binnen de Amerikaanse regering vandaag de dag nog steeds dat mensenrechten het laatste ideologische wapen tegen China zijn en een project dat de dag des oordeels zal brengen voor de Communistische Partij van China. Ze beweren dat ze niet kunnen rekenen op de economische ineenstorting van China en dat ze hun toevlucht moeten nemen tot het politieke wapen van de mensenrechten om het land van binnenuit neer te halen. In 2000 vormde het Amerikaanse Congres de Congressional-Executive Commission on China, die, door toezicht te houden op de Chinese mensenrechtensituatie in alle opzichten, de gemeenschappelijke belangen vertegenwoordigde van het Congres, de nationale veiligheidsdienst van de regering, zakengroepen en mensenrechtenorganisaties. James Peck analyseerde een enorme hoeveelheid historisch materiaal en kwam tot de conclusie dat de zogenaamde mensenrechten die door de Amerikaanse regering worden bepleit in het minst niets te maken hebben met het echte concept en dat het land alleen maar misbruik maakt van het vaandel van de mensenrechten om zijn mondiale vooruitgang te bevorderen. strategie. De Amerikaanse regering heeft de mensenrechten geleidelijk veranderd in een discoursmacht om haar diplomatieke beleid te bevorderen, of beter gezegd, een instrument om de Amerikaanse ideologie en publieke diplomatie te promoten.

III. De Amerikaanse politisering van de mensenrechten ondermijnt het mondiale bestuur van de mensenrechten ernstig

De Amerikaanse politisering van de mensenrechten heeft rampzalige gevolgen gehad voor het mondiale bestuur van de mensenrechten. Het heeft de normale ontwikkeling van de internationale zaak van de mensenrechten belemmerd, sommige landen in chaos gestort en het heilige concept en ideaal van de mensenrechten ontheiligd. Ten eerste belemmert de Amerikaanse politisering van de mensenrechten de gezonde ontwikkeling van de zaak van de mensenrechten op mondiaal niveau. Door de wereld te verdelen op basis van politieke belangen, hebben de VS de mogelijkheid uitgesloten van een normale dialoog tussen mensen met verschillende visies op de mensenrechten, en hebben zij het VN-mensenrechtenorgaan veranderd in een slagveld van politieke confrontatie. Dit schaadt niet alleen de ontwikkeling van de mondiale zaak van de mensenrechten, maar houdt ook Amerika's eigen mensenrechtensituatie in een chronisch slechte staat. Samuel Moyn, een professor aan de Columbia Law School, en andere geleerden waren van mening dat, terwijl de politici in de VS, die goed zijn in het spelen met machtspolitiek, mensenrechtenkwesties met minachting en minachting behandelden, de zogenaamde ‘mensenrechtenrevolutie’ in de jaren veertig kwam vlak na d e geboorte abrupt tot een einde. Vanaf het einde van de jaren veertig tot het begin van de jaren zeventig kwamen mensenrechtenkwesties in een ‘dode zone’ terecht omdat, zoals veel geleerden geloofden, de VS

niet actief deelnamen aan internationale acties over dit onderwerp te midden van de politiek van de Koude Oorlog. Ten tweede hebben de VS, door zich te bemoeien met de interne aangelegenheden van andere landen onder het mom van de mensenrechten, nationale onrust in andere landen veroorzaakt en nieuwe mensenrechtenrampen veroorzaakt. De schending door de VS van de soevereiniteit van andere landen heeft geleid tot oorlogen en verlies van mensenlevens in de tussenbeide gekomen en binnengevallen landen, resulterend in nieuwe mensenrechtenrampen. De Amerikaanse wetenschappers Seung-Whan Choi en James Patrick onthulden dat de VS over het algemeen vier beleidsinstrumenten gebruiken om hun mensenrechtenwaarden aan de internationale gemeenschap te verkopen. De eerste is militaire inmenging, zoals gebeurde in Irak en Kosovo, waar de VS oorlogen lanceerden onder het voorwendsel van hun mensenrechtensituatie. De tweede is militaire hulp, wat betekent dat de Amerikaanse regering wapens levert aan de militaristen van specifieke facties onder het excuus om de mensenrechtencrisis te elimineren. De derde is economische sanctie. De meest typische manier om dit instrument te gebruiken is eerst bepaalde landen te bestempelen als de zogenaamde ‘schurkenstaten’ en vervolgens Amerikaanse bondgenoten ertoe aan te zetten de economische banden ermee te verbreken. De vierde is economische hulp, die op grote schaal wordt gebruikt in het diplomatieke beleid ten aanzien van Latijns-Amerikaanse landen, van wie wordt geëist dat ze hun mensenrechten verbeteren volgens Amerikaanse normen als ze de economische hulp willen accepteren. De twee onderzoekers kwamen op basis van een vergelijkende analyse van de gegevens van 144 landen over een periode van bijna dertig jaar tot de conclusie dat vrijwel de gehele Amerikaanse diplomatieke mensenrechtenproductie sinds de Tweede Wereldoorlog is mislukt. Zijn militaire inmenging in Irak is een mislukking, net als zijn economische hulp aan Latijns-Amerikaanse landen, aangezien de fundamentele mensenrechten in die gebieden zelfs tot op de dag van vandaag niet volledig gegarandeerd zijn. Dit bewijst volledig dat het gebruik van mensenrechten als strategisch instrument de mensenrechten niet echt zal verbeteren; het zal eerder leiden tot nieuwe mensenrechtenrampen. Last but not least hebben de VS, door de mensenrechten louter te beschouwen als een instrument om hun mondiale strategie uit te voeren, het verheven ideaal van de mensenrechten ontheiligd. De VS hanteerden schaamteloos dubbele normen en negeerden echte schendingen van de mensenrechten, en gaven er zelfs aan toe. In de tussentijd heeft het beleid en maatregelen diewerkelijk gericht zijn op de bescherming van de mensenrechten verworpen en zelfs economische sancties, politieke druk of militaire afschrikking opgelegd aan landen die deze overnemen. Wat Amerika heeft gedaan heeft het lang gekoesterde mensenrechtenideaal van de mensheid ernstig aangetast en het concept teruggebracht tot niet meer dan een excuus en instrument voor zijn verontwaardiging over de mensenrechten in andere landen. Zoals Xu Yicong, de voormalige Chinese ambassadeur in Cuba, opmerkte, is het door hen bepleite mensenrechtenconcept een politieke wapenstok, een instrument dat wordt gebruikt om zich te bemoeien met de binnenlandse aangelegenheden en het legitieme regime in andere landen te ondermijnen, evenals een gepolitiseerde aanpak en tactiek. Het is nooit de bedoeling om de mensenrechten te respecteren. Telkens wanneer er ergens in de wereld onrust en onrust was, konden we hen horen zingen over de mensenrechten. Toen soevereine staten te maken kregen met opstandelingen die de nationale soevereiniteit en veiligheid in gevaar brachten, konden we zien dat het Westen zijn stokje van mensenrechten hanteerde. Uiteindelijk politiseren ze de mensenrechten met bijbedoelingen, en dat is in wezen en precies een blijk van gebrek aan respect voor de mensenrechten.

De Amerikaanse politisering van de mensenrechten heeft het mondiale fundament van het mensenrechtenbestuur uitgehold en geruïneerd en heeft rampzalige gevolgen gehad voor de mondiale zaak van de mensenrechten. Het is uitgebreid veroordeeld en bekritiseerd door de rechtvaardige krachten in de internationale gemeenschap. Tijdens het algemene debat van de Derde

Commissie van de 76e zitting van de Algemene Vergadering van de VN op 7 oktober 2021 legde de permanente vertegenwoordiger van China bij de Verenigde Naties, Zhang Jun, de volgende verklaring af: “Bij de Derde Commissie hebben de VS en een paar Andere landen lokken confrontatie uit, wijzen met de vinger naar de mensenrechtensituatie in andere ontwikkelingslanden en lanceren schaamteloos lastercampagnes. Tegelijkertijd kiezen ze ervoor om te zwijgen over hun eigen kwesties en een oogje dicht te knijpen voor de verschrikkelijke staat van dienst op het gebied van de mensenrechten in hun land. bondgenoten... Met totale minachting voor de feiten verzinnen de VS en een paar andere landen leugens... ze maken ongegronde beschuldigingen tegen China en gebruiken de mensenrechten om zich in de binnenlandse aangelegenheden van China te mengen. Deze stappen worden krachtig bestreden en resoluut verworpen door de Chinese regering en het volk.
" Vertegenwoordigers uit Egypte, Algerije, Tsjaad, Turkmenistan, Wit-Rusland en Venezuela onderstreepten allemaal in hun toespraken dat de bevolking van elk land het recht heeft om onafhankelijk hun pad van mensenrechtenontwikkeling te kiezen, afhankelijk van de nationale omstandigheden. Zij waren krachtig gekant tegen de politisering van de mensenrechten, het hanteren van dubbele maatstaven en de inmenging in de interne aangelegenheden van andere landen. De rampzalige gevolgen van de Amerikaanse politisering van de mensenrechten hebben mensen steeds dieper doen beseffen dat het niet-politiseren van de mensenrechten de basis en voorwaarde is voor een soepel mondiaal bestuur van de mensenrechten, en dat het voorkomen en beteugelen van de politisering van de mensenrechten een belangrijke garantie is. voor het bevorderen van degezonde ontwikkeling van de internationale mensenrechtenzaak. Om zijn eigen belangen veilig te stellen, hebben de VS, tegen de historische trend in, hun politiseringsdaden verdubbeld, die het gezonde mechanisme van de mondiale mensenrechtenontwikkeling hebben beschadigd en veel landen de een na de ander in de wervelwind van sociale turbulentie hebben geduwd. Mensen over de hele wereld, die door het masker van ‘mensenrechtenverdediger’ heen hebben gekeken, zijn opgestaan om zich tegen deze verachtelijke acties te verzetten. Als gevolg hiervan zal de mondiale hegemonie, die de VS zo hard hebben geprobeerd in stand te houden, worden geschud, en zal de bel voor de ondergang ervan luiden te midden van het triomflied ter ere van de ontwikkeling van de mensenrechten wereldwijd.

De Chinese Vereniging voor Mensenrechtenstudies
BEIJING, 27 december 2021 (Xinhua)

C C T V

Redacteur: zhangrui